
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa



3 Uvodnik

5 Iz provincialata

11 Iz našega Reda

12 Iz naših samostanov

25 Iz naših misijonov

27 Odmevi

28 In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIX

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: dr. p. Igor Salmič, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše



UVODNIK

Dragi bratje,

papež Frančišek je pri letošnji krizmeni maši na veliki četrtek ob koncu pridige vernikom zaupal osebno izkušnjo iz preteklosti. V nekem obdobju, ko je bil še v Argentini, se je znašel v zelo težkem položaju, ki ga sam opisuje kot temino. Prosil je Boga, naj ga osvobodi tega. Ko je imel čez nekaj časa duhovne vaje za redovnice, so se zadnji dan prišle k njemu spovedat. V starejši redovnici, ki je imela zelo globok pogled, je papež prepoznal božjo ženo in ji za pokoro naložil, naj moli za njega, češ da potrebuje posebno milost. Ona je nekaj časa ostala v tišini v molitvi, potem pa mu je odgovorila: »Vsekakor Vam bo Gospod podaril milosti, a zavedajte se, podaril Vam jo bo na Božji način.« Papež Frančišek se je za te besede zahvalil, ob tem pa je spoznal eno osrednjih resnic naše vere: Bog nam vedno daje tisto, za kar ga prosimo, a na Božji način, ki vedno vključuje križ. Tega pa vključuje ne zaradi mazohizma, temveč zaradi ljubezni, ki gre do konca.

Ob tem nam morda pridejo na misel tudi Jezusove besede: »Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sámo; če pa umre, obrodi obilo sadu« (Jn 12,24). Ob tem stavku sem pred dvema letoma zapisal: »Vstajenje se vedno skriva v sami smrti, ne more narediti obvoznice mimo nje. Ali uspemo to videti, ko se nam podirajo sanje, predstave, načrti, ki smo si jih zadali? Velikonočna logika je ravno v tem: nekaj mora umreti, da se rodi novo življenje.«

Takrat si tudi sam nisem predstavljal, da bodo ta vprašanja postala še kako aktualna v naslednjih mesecih in letih. V teoriji se vsi strinjamo z lepimi in globokimi teološkimi mislimi o trpljenju in križu in da je to edina pot, ki vodi v polno življenje. Za pridige pridno zbiramo globoke misli znanih teologov in jih nato vneto posredujemo vernemu ljudstvu. A ko podobno doživimo konkretno na svoji koži, ob vsem tem navdušenju postanemo malo bolj previdni.

Na srečanju z gvardijani konec januarja sem po-

delil nekaj osebnih misli in doživljanj iz zadnjega obdobja. Vsi se strinjamo, da je ena od ključnih tem, ki zaznamuje tekoče štiriletje, razmišljanje in odločitve o naši prihodnosti. Že na samem začetku smo se vsi zavedali odgovornosti, da je glede na starostno in zdravstveno sliko province treba narediti nekatere konkretne korake. V ta namen je bil sklican izredni provincialni kapitelj v novembru leta 2019. Odločitve, ki jih je kot sad skupnega razločevanja sprejel zbor bratov, nikakor niso bile lahke, saj nihče ne more biti vesel, ko gre za zapiranje hiš. Razumljiva sta bila tudi razočaranje in žalost nekaterih bratov, predvsem tistih, ki so te odločitve najbolj čutili na svoji koži. Meseci, ki so temu sledili, niso bili lahki, vse pa je začinila še epidemija koronavirusa, ki je znatno zmanjšala možnosti za medsebojno srečevanje, kar bi bilo v procesu načrtovanih sprememb še kako potrebno in pomembno. Zavedam se, da s svoje strani nisem naredil dovolj, da bi bil ta postopek manj boleč, zato se dotičnim bratom iskreno opravičujem, prav tako tudi vsem, ki sem jih s svojimi dejanji ali opustitvami prizadel.

Celotno dogajanje želim brati v luči pšeničnega zrna, ki obrodi le, če je položeno v zemljo. V tem smislu naša vera, zaobljube in bratski odnosi dobijo resnično vrednost šele v konkretni preizkušnji, ki je lahko tudi boleča. Šele ko pride kakšen hudoournik, ponavadi spoznamo, na čem smo gradili svoje občestvo z Bogom in drugimi: na skali ali na pesku. Ko sije sonce, tega morda ne zaznamo, saj takrat hiša obstane tudi na pesku. Velika skušnjava bi bila, da bi mislili, da bi se lahko ob razočaranju nad bratskimi odnosi ali žalosti zaradi truda, ki ni prinesel zelenih rezultatov, bolj uresničili kje drugje; velika skušnjava bi bila tudi, da bi ob oseb- nem nezadovoljstvu iskali krivca zgolj zunaj sebe; velika skušnjava bi bila v iskanju lažje poti. Prava ljubezen gre vedno skozi ogenj nesporazumov in trpljenja. Ali resnično verjamemo svetemu Pavlu, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobre-

mu (prim. Rim 8,28), tudi bratova ali celo predstojnikova nepopolnost in grešnost?

Nove Konstitucije nam na več mestih kažejo, na kakšen način se soočiti z neuspehi, pa tudi z nesoglasji, ki se lahko pojavijo v bratskem življenju: »Kadar bi prišlo – kar je legitimno – do različnih mnenj, naj jih vsak izrazi prepričljivo in vljudno, ostali pa naj jih sprejmejo s spoštovanjem, nato pa skupaj poiščejo najboljšo rešitev« (Konst. čl. 61 § 3). Če pa morda pride do krhanja odnosov, naj »bodo bratje pripravljene takoj odpustiti vsako žalitev« (prim. Konst. čl. 61 § 4).

Izjemno sem vesel, da sem – skupaj z vikarjem province – imel možnost opraviti kanonično vizitacijo po naših samostanih in sem tako lahko bolje spoznal utrip duhovnega, bratskega in apostolskega življenja. Vsem bratom se zahvaljujem za gostoljubje, za domačnost ter za iskrene pogovore. V provinci je navzočih veliko lepih stvari, ki pa večkrat ostanejo zakrite. Zelo všeč mi je bila misel

enega brata, ki je dejal nekako takole: »Pri vizitaciji ne bi smel biti poudarek samo na ugotavljanju realnega stanja, temveč mora biti tudi označena smer za prihodnost.« Zelo se strinjam, da analiza ali diagnoza še ne prinašata rešitve, včasih lahko celo zavirata napredek, če se preveč osredotočamo na težave. Sveti Duh nas vabi, da naš pogled z zaupanjem usmerimo v prihodnost, da ne bi obstali v preteklosti. Preteklost nas vsekakor zaznamuje, a nas ne pogojuje, zato kot kristjani in redovniki verujemo, da Sveti Duh lahko ogreje naša srca do te mere, da lahko pride tudi do odpuščanja tam, kjer smo se kakšnemu odnosu morda že odpovedali. To ni v naši moči, v naši moči pa je zaupati in verjeti Bogu, ki vedno usliši, za kar ga prosimo, seveda na način, ki ga On izbere.

Mir in dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister



IZ PROVINCIALATA

XXX. seja provincialnega defnitorija
V minoritskem samostanu Sv. Trojice v Halozah je 24. marca 2021 potekala XXX. seja prov. defnitorija.

1. Uvodna molitev

P. Cristian Balint je vse povabil, da smo v duhu obhajanja leta sv. Jožefa sejo začeli s priprošnjo k sv. Jožefu. Zmolili smo molitev s podobice, ki jo je izdala slovenska minoritska provinca.

2. Srečanje s samostansko skupnostjo Sv. Trojice

Gvardijan p. Andrej M. Sotler je predstavil življenje skupnosti, ki ima z nedavnim prihodom p. Janeza Šamperla iz Assisija spet tri člane. Vesel je, da je p. Janez prinesel svežega asiškega duha in se lepo vključil v bratstvo. Njegov prihod je posebej dobrodošel v času, ko so se pri p. Benjaminu pojavile dodatne zdravstvene težave, povezane z zadnjo operacijo na glavi. P. Janez je pogledal v zgodovino in v svojih spominih našel kar nekaj svoje intenzivne povezanosti s tem samostanom, kjer se želi, sorazmerno s svojimi močmi, v polnosti vključiti v življenje bratstva in v apostolat. Predstavil je skupno vizijo glede negovanja duha Assisija ter poslanstva doma duhovnih vaj v »pokoronskem« času. Oboje smo ocenili kot pozitivno in bomo poskušali, kolikor bo mogoče, uresničiti.

Prov. minister je še posebej pozdravil p. Janeza kot novega člana bratstva, se zahvalil za preteklo pričevanje bratov in vsem skupaj še naprej zaželel Božjega blagoslova.

3. Branje in potrditev zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil potrjen.

4. P. Andrej Sotler – poročilo o delu s FRAMO

P. Andrej je na kratko predstavil sestavo Narodnega sveta FRAME, njihovo duhovno ponudbo ter spodbude za animatorje in otroke v času epidemije, ko vse poteka bolj ali manj po elektronskih družbenih omrežjih. Predstavil je tudi načrte za naprej. V mesecu maju je predvideno srečanje z NS OFS.

5. P. Damjan Tikvič – prošnja za enoletno odsotnost iz redovne hiše

P. Damjan Tikvič je na provincialat poslal prošnjo z

dne 4. marca 2021, v kateri prosi, da se mu omogoči enoletna odsotnost iz redovne hiše. Prov. minister s svojim defnitorijem daje p. Damjanu Tikviču dovoljenje za odsotnost iz redovne hiše do rednega prov. kapitlja, ki je predviden v prvi polovici februarja 2022.

6. Pastoralni dan province

Prov. minister s svojim defnitorijem je zaenkrat potrdil, da 12. maja 2021 v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani izvedemo pastoralni dan province z gostjo gospo Hedviko Dermol Hvala, kakor je bilo predvideno že lansko leto. Dokončna potrditev bo odvisna od epidemioloških razmer.

7. Razno:

a) Škofijski upravitelj celjske škofije, g. Rok Metličar, je na provincialat poslal prošnjo, da bi po nenadni smrti g. Jožefa Rogača, župnijskega upravitelja župnije Podčetrtek in župnijskega soupravitelja župnije Polje ob Sotli, skrb za omenjeni župniji začasno prevzel p. Ernest Benko. Po pogovoru s p. Ernestom je prov. minister podal škofijskemu upravitelju svoje soglasje, da ga začasno, tj. do 1. avgusta 2021, imenuje za omenjeni službi. Škofijski upravitelj je na podlagi soglasja prov. ministra p. Igorja Salmiča z 19. marcem 2021 p. Ernesta Benka imenoval za župnijskega upravitelja župnije Podčetrtek ter župnijskega soupravitelja župnije Polje ob Sotli.

b) Prov. ekonom p. Danilo Holc je 22. marca 2021 po videokonferenci izvedel srečanje s samostanskimi ekonomski, kakor je bilo dogovorjeno ob srečanju gvardijanov s prov. vodstvom januarja 2021.

c) P. Marjan Vogrin je v odbor za pripravo simpozija ob obhajanju 50. obletnice slovenske minoritske province vključil še prov. ministra p. Igorja Salmiča in p. Milana Kosa ter predstavil okvirni program. Obhajanje obletnice bo sestavljeno iz dveh ločenih dogodkov: 30. septembra 2022 je predviden simpozij s predavanji in izdanim zbornikom, 1. oktobra 2022 – ob prazniku sv. Frančiška – pa zunanja slovesnost in proslava.

d) Na provincialat je prispela prošnja v imenu Aninega sklada, v kateri prosijo za donatorska sredstva. Ker lansko leto zaradi odpadlega romanja v Assisi nismo mogli finančno pomagati eni izmed družin pri romanju, bomo letos vendarle donirali vsoto, ki je sorazmerna s tem.

XXXI. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju je 19. aprila 2021 potekala XXXI. seja prov. definitorija.

1. Uvodna molitev

P. Igor Salmič je naše delo v uvodni molitvi priporočil Sv. Duhu.

2. Srečanje s samostansko skupnostjo bl. Antona Martina Slomška

Prov. minister p. Igor je skupnost, ki nas je sprejela, najprej lepo pozdravil, še posebej p. Danija Golavška, ki ga kot novega člana tega bratstva vodstvo province doslej še ni uspelo obiskati. Nato je gvardijan p. Ernest Benko okvirno orisal njihovo življenje in apostolat. Kot začasni župnijski upravitelj župnije Podčetrtek in župnije v soupravi Polje ob Sotli je še posebej predstavil situacijo ob prevzemu župnij po smrti prejšnjega župnijskega upravitelja. Župljani obeh župnij so brate, ki želijo delovati skupno, lepo sprejeli in razumejo tudi zmanjšanje števila maš. P. Ernest in p. Dani bosta prihajajoče šmarnice izkoristila za pripravo otrok na prejem zakramentov. V večjem povezovanju župnij, ki jih upravljajo, vidijo priložnost, da kakšna župnijska skupina bolj zaživi. Tudi glede skupne pisarne ne vidijo posebnih težav, saj ljudje radi pridejo v Olimje. Prov. minister se je bratom zahvalil za zgled bratskega pričevanja in njihovo delo.

3. Branje in potrditev zapisnika prejšnje seje
Zapisnik je bil potrjen.

4. P. Martin Kmetec – prošnja za finančno pomoč
Izmirski nadškof p. Martin Kmetec je na provincialat slovenske minoritske province poslal prošnjo za finančno pomoč pri popotresni obnovi strehe in zvonika cerkve sv. Polikarpa v Izmirju. Prov. minister s svojim definitorijem je finančno pomoč odobril.

5. Prispevek za VRNet

P. Danilo Holc je g. Toneta Česna prosil za informacijo glede plačila prispevka za VRNet, saj že od rednega prov. kapitlja naprej ni prejel računa. G.

Tone mu je glede domene rkc.si, poštnih predalov in spletnih strani pojasnil takole: »Poleti 2011 je tedanje Društvo VRNet predalo vse strežnike in storitve na SŠK, ki je že pred tem po posebnem dogovoru prevzela tudi vse pravice do domene rkc.si (oktobra 2010). Društvo VRNet je pred 2010 občasno pošiljalo račune (običajno enkrat letno). SŠK od 2010 računov uporabnikom ni pošiljala, čeprav je Služba za informatiko to občasno predlagala. Od sredine avgusta 2011 stroške gostovanja in podpore krije SŠK iz skupnega proračuna. Tajništvo SŠK pa bo vsekakor veselo vsake prispele donacije v ta namen.« Glede na to je prov. minister s svojim definitorijem sprejel sledeči sklep: Prov. minister s svojim definitorijem določa, da prispevka za VRNet, ki so ga samostani doslej oddajali ob rednih dajatvah, z mesecem majem 2021 ni treba več oddajati.

6. Priprava prov. pravilnika o uporabi novih medijev
Prov. definitorij naroča bratom v provinci, da se na enem od samostanskih kapituljev temeljito seznanijo z vsebino dokumenta Generalne smernice za pripravo provincialnih ali kustodialnih direktorijev o uporabi novih medijev. Čas naj namenijo tudi razpravi glede predlogov za nov provincialni pravilnik. Zapisnikar kapitlja naj predloge, ki bodo v pomoč pri sestavi omenjenega pravilnika, pošlje na provincialat do 1. oktobra 2021. Skupina, ki bo pripravila osnutek pravilnika, bo ustanovljena naknadno. Pravilnik naj bi bil sprejet do konca leta 2022.

7. Razno

Bratski dan province načrtujemo za 23. junij 2021 nekje v Prekmurju. Predlogi bratov so dobrodošli.

XXXII. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu Materne Božje na Ptujski Gori je 25. maja 2021 potekala XXXII. seja prov. definitorija.

1. Uvodna molitev

P. Slavko Stermšek je za uvod izbral Frančiškovo molitev Molimo te Gospod Jezus Kristus ... ter odlomek iz Frančiškovega Prvega pisma vsem kustosom.

2. Srečanje s samostansko skupnostjo Matere Božje na Ptujski Gori

Prov. minister p. Igor Salmič je uvodoma pozdravil brate v skupnosti in omenil lepo izkušnjo ob nedavni vizitaciji. Najprej je gvardijan p. Marjan Vogrin predstavil življenje in poslanstvo bratov, ki je zelo raznoliko in za vsakega brata specifično. Počasi sta se začeli prebujati tako romarska kakor župnijska pastorala. Izpostavljena so bila predvsem obnovitvena dela v zadnjih dveh letih. Povedano sta dopolnila še ostala brata s pogledom na duhovno oskrbo v vojski ter na apostolat župnijske in romarske pastore. Spovedovanje se vrača. Zaradi personalne okrnjenosti so spremenili koncept sprejemanja romarjev in turistov. Razlaga svetišča temelji na multiviziji. Ob številnih skupinah se tako prihranijo moči, obenem pa se z manj govorjenja v cerkvi ohranja svetost kraja. Prov. minister se je bratom lepo zahvalil za njihovo pričevanje in delo na vseh področjih.

3. Branje in potrditev zapisnika prejšnje seje
Zapisnik je bil potrjen.

4. P. Klemen Slapšak – prošnja za prezbiterat

P. Klemen Slapšak je na provincialat poslal prošnjo za prejem reda prezbiterata. P. Slavko Stermšek je o p. Klemnu podal svoje poročilo. Glede njegove pastoralne prakse pa smo prisluhnili še poročilu p. Cristiana Balinta. Provincialni minister s svojim definitorijem daje p. Klemnu Slapšaku dovoljenje za prejem svetega reda prezbiterata. Mašniško posvečenje bo 1. julija 2021 ob 18. uri na Ptujski Gori. Posvečevalec bo izmirski nadškof metropolit p. Martin Kmetec.

5. P. Marjan Vogrin – poročilo o delu Komisije za gradnje in varstvo spomenikov

P. Marjan je podal poročilo o delu Komisije za gradnje in varstvo spomenikov. Od zadnjega prov. kapitlja se na tem področju – tudi zaradi epidemije – ni veliko dogajalo. Komisija je imela v glavnem dopisne seje. P. Marjan svetuje, naj se bratje pred sestavo dopisa temeljito seznanijo s pravilnikom komisije in ga upoštevajo. Prav tako naj ločijo dopise, ki zadevajo župnijo ali samostan.

6. Duhovne vaje bratov

Glede na dobro epidemiološko sliko duhovne vaje za brate od 13. do 18. junija 2021 v Olimju skoraj zagotovo bodo. Predvideva se, da se jih bodo udeležili vsi bratje, ki so se za ta termin že prijavili. Bratje, ki so bili prijavljeni za termin v februarju, naj se po možnosti udeležijo duhovnih vaj v nadomestnem terminu od 29. avgusta do 3. septembra 2021 v Olimju. V primeru, da komu to ne bi bilo mogoče, naj se prijavi za junijski termin ali se obrne na provincialnega ministra.

7. Prošnja za podporo in sodelovanje pri projektu »Latinske in nemške kronike na Slovenskem«

Doc. dr. Matej Hriberšek je na provincialat poslal prošnjo za podporo in sodelovanje pri projektu »Latinske in nemške kronike na Slovenskem«. Gre za širok projekt, ki obsega popis in lociranje latinskih in nemških kronik na Slovenskem, ki so izšle do leta 1920, z možnostjo digitalizacije in objave na spletu z dovoljenjem lastnika. Prov. minister s svojim definitorijem ponuja pomoč pri iskanju morebitnega gradiva in daje dovoljenje za popis in lociranje omenjenih kronik. Samostanom, ki bi posedovali omenjene kronike, provincialni definitorij priporoča, da pri tem sodelujejo.

8. Razno:

a) Bratski dan bomo združili s pastoralnim dnevom province, ki ga zaradi epidemije v maju nismo mogli izvesti. Odvijal se bo 23. junija 2021 v Turnišču. Najprej bomo prisluhnili predavanju ge. Hedvike Dermol Hvala, nato obiskali kakšno znamenitost, imeli skupno kosilo in se na koncu odpeljali v Bogojino, kjer je pokopan škof Smej. Podrobnejši program še sledi.

b) Duhovni kapitelj bomo predvidoma obhajali med šolskimi počitnicami pred praznikom vseh svetih.

p. Danilo Holc,
prov. tajnik



SLOVENSKA MINORITSKA PROVINCA SV. JOŽEFA
P R O V I N C I A L A T

Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija
Telefon: +386 (0) 59 073 100, faks: +386 (0) 59 073 110
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Ptuj, 13. april 2021

Štev. 42/21

Zadeva: NAPOVED KANONIČNE VIZITACIJE PROVINCIALNEGA MINISTRA

Dragi bratje,

na podlagi ZCP, kan. 628 § 1, in Konstitucij, čl. 193 § 2, najavljam redno kanonično vizitacijo, ki jo bom meseca maja in junija 2021 opravil skupaj s prov. vikarjem p. Slavkom Stermškom po predvidenem razporedu v vseh samostanskih skupnostih in s posameznimi brati Slovenske minoritske province sv. Jožefa.

Običaj in obveznost kanonične vizitacije bratov našega reda, ki jo je z veliko modrostjo vpeljal sv. Frančišek, sta ostala v veljavi vse do danes.

Sveti Frančišek je obiskovanje bratov imel za eno najpomembnejših dolžnosti. Ko jih zaradi bolezni in slabosti svojega telesa ni mogel obiskovati osebno, jim je s pismi in sporočili pošiljal »blagodišeče besede našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je Očetova Beseda, in besede Svetega Duha, ki so duh in življenje«. V *Potrjenem vodilu* Frančišek spodbuja in priporoča bratom, »ki so ministri in služabniki drugih bratov, naj svoje brate obiskujejo in opominjajo ter jih ponižno in z ljubeznijo svarijo« (FPVod 10,1). V *Nepotrjenem vodilu* omenjenim ministrom priporoča, naj brate »pogosto obiskujejo ter duhovno opominjajo in spodbujajo« (FNPVod 4,2). V *Potrjenem vodilu* pa Frančišek spodbuja tudi brate, naj se obrnejo na ministre, posebej ko imajo težave pri izpolnjevanju Vodila: »Če so kje bratje, ki bi vedeli in spoznali, da ne morejo spolnjevati Vodila po duhu, se morajo in morejo obrniti na svoje ministre. Ministri naj jih sprejmejo ljubeznivo in dobrotljivo in naj bodo do njih tako domači, da bodo (bratje) lahko z njimi govorili in ravnali kot gospodarji s svojimi služabniki; zakaj tako mora biti, saj so ministri služabniki vseh bratov« (FPVod 10,4–6).

Glagoli, ki jih tukaj uporablja sveti Frančišek, kažejo na to, da gre za bratsko vizitacijo, posebej ko so ti glagoli povezani s samostalniki, ki gradijo bratskega duha: *obiskovati, spodbujati in tolažiti po Duhu, opominjati in svariti s ponižnostjo in dobroto, sprejemati z ljubeznijo in dobrohotnostjo in uporabiti z njimi veliko domačnosti*.

Nekaj dragocenih informacij glede kanonične vizitacije najdemo tudi v prenovljenih Konstitucijah in Generalnih statutih:

Konst. 193 § 2: »Vsaj enkrat v času trajanja svoje službe naj minister ali kustos osebno ali po pooblaščenju opravi kanonično vizitacijo, kot je določeno v generalnih statutih, in na naslednjem rednem kapitlju poda poročilo o tem.«

Konst. 193 § 3: »V času vizitacije naj bodo ministri in kustosi ponižni in polni ljubezni do sobratov. V skladu z direktorijem naj vestno preverijo življenje in poslanstvo bratstva ter izvajanje štiriletnega krajevnega, provincialnega ali kustodialnega načrta. Na samostanskem kapitlju naj predstavijo svoje sklepe in se o tem pogovorijo z brati. Po določenem času od kanonične vizitacije naj preverijo napredek bratstva.«

Gen. stat. 158 § 2: »Pri vizitaciji, ki jo opravljajo, naj ministri prisluhnejo sobratom in jih skušajo preprosto in dobrohotno spoznati. Spodbujajo naj jih k bolj dosledni zvestobi evangelijskemu življenju, kateremu so se zavezali z redovnimi zaobljubami. Poleg tega naj vizitatorji pomagajo bratom in bratstvu pri pozornem preverjanju njihovega življenja in dejavnosti. Pozorni naj bodo predvsem na to, kako se odvija skupno molitveno in bratsko življenje in kako pogosto bratje obhajajo samostanske kapitulje. Z vso potrpežljivostjo in ponižnostjo naj spodbujajo malomarne in/ali tiste, ki ne izpolnjujejo vseh obveznosti.«

Gen. stat. 158 § 3: »Vizitatorji naj preverijo, ali bratje pričujejo z uboštvom, in dajo odstraniti vse, kar je odvečnega in nezdržljivo z našim uboštvom v samostanih.«

Gen. stat. 159: »Bratje naj zaupajo vizitatorju, kateremu morajo, če so zakonito vprašani, pod pravno in moralno obvezo odgovoriti po resnici in z ljubeznijo. Nikomur ni dovoljeno, da brate na kakršenkoli način odvrne od te obveze ali na drug način preprečuje namen vizitacije (ZCP, kan. 628 § 3; 220; 1399).«

Gen. stat. 160 § 1: »Po končani vizitaciji naj vizitatorji skličejo brate in jim posredujejo bratske nasvete, priporočila ali celo ukaze o vsem, kar je treba v njihovem življenju in apostolskem delu storiti, opustiti ali popraviti za njihov večji napredek.«

Direktorij za kanonično vizitacijo predvideva naslednja področja vizitacije:

- a) samostani, vzgojne ustanove province in dejavnosti, ki jih izvajajo provinca ali samostani ter morebitne provincialne kustodije in misijoni;
- b) posamezni bratje province;
- c) bratje province, ki so pod neposredno jurisdikcijo generalnega ministra ali po določbah Konstitucij čl. 231 § 4 bivajo v drugi provinci: minister naj jim prisluhne osebno ali tudi pisno glede na primer, potem ko se je posvetoval z generalnim ministrom ali provincialnim ministrom;
- d) bratje drugih provinc, ki bivajo v provinci po določbi omenjenega člana Konstitucij, ne pa gostje, ki so prišli samo za kratek čas;
- e) župnije, ki so zaupane bratom, in njihove dejavnosti, če je to v pristojnosti ministra;
- f) bratstva OFS, ki jih spremljajo naši bratje;
- g) samostani klaris, če je to v pristojnosti ministra po splošnem pravu.

Zaradi trenutne epidemiološke slike se bo letos opustilo srečanje z bratstvi OFS in z župnijskimi sveti.

Vsebina vizitacije je naslednja:

1. Pogovor z brati o osebnem in skupnem duhovnem in redovnem življenju

Tu lahko v pomoč služi *Direktorij za obhajanje rednega provincialnega kapitlja*, ki navaja bistvene teme:

- a) prvenstvo Boga, molitveno življenje (osebno in skupno, duhovne vaje in obnove) ter frančiškova redovna identiteta;
- b) bratsko življenje (življenjski slog, sredstva za rast bratstva, usklajevanje bratskega in apostolskega življenja);
- c) trajna vzgoja (osebna zavzetost, študij, udeležba na srečanjih in seminarjih, ki jih organizirata provinca ali Cerkev na Slovenskem);
- d) začetna vzgoja – za vzgojne ustanove;
- e) življenje po zaobljubah: pokorščina, uboštvom in čistost;
- f) skrb za duhovne poklice;
- g) apostolat (pričevanje, misijonska zavzetost, frančiškovski slog apostolata itd.);
- h) misijonska zavest *ad gentes*;
- i) vrednotenje uresničitve štiriletnega provincialnega načrta in morebitnih pobud prejšnjega kapitlja ter vodstva province, vrednotenje uresničitve šestletnega načrta reda.

2. Upravljanje s premoženjem

a) pregled natančnega gospodarskega in finančnega poslovanja (popis nepremičnin in gospodarjenje z njimi, vrednostni papirji, obvezne pogodbe za uslužbence ter najemne pogodbe).

3. Ob vizitaciji je treba predložiti:

- a) knjigo samostanskih kapitljev;
- b) delovodnik ali opravični zapisnik;
- c) kroniko samostana – župnije;
- d) knjige za maše: intencijsko knjigo, dnevne maše, obvezne maše, maše za naše pokojne brate, sorodnike in dobrotnike;
- e) inventar, posebej popis vseh vrednih stvari, premičnin ...;
- f) knjigo običajev;
- g) blagajniško knjigo (bančne knjižice in stanje na transakcijskih računih skupnosti in posameznih bratov);
- h) oporoko – vsak brat jo mora ob vizitaciji izročiti v vpogled;
- i) seznam dobrotnikov;
- j) nekrolog.

V skladu s Konstitucijami, čl. 193 § 3, in Generalnimi statuti, št. 160 § 1, ob koncu vizitacije vizitator skliče samostanski kapitelj, na katerem predstavi svoje sklepe in se o tem pogovori z brati. Namen tega je predvsem, da se skupnost spodbudi k nadaljnji rasti v redovnem in duhovnem življenju. Če je potrebno, vizitator opozori na pomanjkljivosti in naroči, da se stvari uredijo.

RAZPORED VIZITACIJE

| | |
|-----------------------|--|
| 10.–13. maj 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. MAKSIMILIJANA KOLBEJA |
| 17.–20. maj 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. PETRA IN PAVLA |
| 17.–18. maj 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. ANTONA PADOVANSKEGA |
| 20.–21. maj 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN MATERE BOŽJE |
| 26.–27. maj 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. VIDA |
| 31. maj–1. junij 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN BL. ANTONA MARTINA SLOMŠKA |
| 3.–4. junij 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. FRANČIŠKA |
| 7.–8. junij 2021 | MINORITSKI SAMOSTAN SV. TROJICE |

Mir in dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister

IZ NAŠEGA REDA

Srečanje generalnega definitorija s predsedniki federacij

V petek, 21. maja 2021, se je generalni minister s svojim definitorijem preko aplikacije Zoom sestal s predsedniki federacij, da bi jih seznanil z najnovejšimi informacijami.

1. Generalno tajništvo za animacijo misijonov (SGAM): br. Dariusz Mazurek, generalni tajnik SGAM, nas je obvestil, da bo ustanovljen svet SGAM, ki bo skupaj razmišljal o novi evangelizaciji in poslanstvu ad gentes, zlasti glede dialoga z muslimanskim svetom, ter pripravil nekaj konkretnih predlogov. Brat Dariusz bo od letošnjega junija dalje navezoval stike z ministri in kustosi, da bi našel nekaj primernih bratov za člane tega sveta. Seje sveta bodo zaenkrat potekale preko spleta.

2. Generalno tajništvo za vzgojo (SGF):

(a) Generalno tajništvo za vzgojo je organiziralo nekaj srečanj in je že navezalo stike z nekaterimi federacijami. Organizirajo se tečajji za trajno vzgojo. Na področju začetne vzgoje pa je tajništvo v sklepni fazi revizije besedila dveh dokumentov: V Frančiškovi šoli (Ratio formationis) in Študijski načrt (Ratio studiorum), kar je zahteval zadnji generalni kapitelj leta 2019 (predlog št. 4).

b) V najkrajšem možnem času naj bi se vzpostavila mednarodna komisija za vzgojo, ki jo predvideva naša zakonodaja. Komisijo bodo sestavljali člani iz vseh federacij. Na srečanju generalnega definitorija s predsedniki federacij so bili slednji

naprošeni, naj posredujejo imena bratov, odgovornih za vzgojo na ravni federacije. V kratkem času naj bi ti bratje začeli z delom.

3. Letno srečanje generalnega definitorija s predsedniki federacij bo potekalo od 5. do 10. julija 2021 na generalni kuriji v Rimu. Tisti, ki ne bodo mogli priti v Rim, se bodo lahko povezali preko aplikacije Zoom. Glavna tema srečanja bo direktorij za obhajanje provincialnih in kustodialnih kapiteljev, sledile pa bodo še nekatere druge pomembne teme.

P. S.: Kar se tiče priprave novega direktorija za obhajanje provincialnih in kustodialnih kapiteljev, je treba omeniti mednarodno komisijo, ki so jo sestavljali bratje iz vseh federacij reda. Srednjeevropsko federacijo (CEF) je zastopal član naše province p. Janez Kurbus. Po končanem delu komisije so se z osnutkom seznanile federacije, ki so na svojem srečanju ministrov, kustosov in delegatov dodale svoje predloge in pripombe. Srednjeevropska federacija se je v ta namen srečala 6. aprila 2021. Če bo šlo vse po načrtu, bi lahko naslednji provincialni kapitelj slovenske minoritske province leta 2022 že potekal po novem direktoriju, ki bo prinesel nekaj pomembnih novosti.

p. Igor Salmič

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

V teh junijskih dneh drug drugemu ob pogledovanju na vladni semafor vsakodnevnih okužb dajemo upanje, da je epidemija za nami in da bomo lahko načrtovane pastoralne dogodke vsaj delno uresničili.

Velikonočne praznike smo žal morali praznovati v zaprtih cerkvah. Na Ptuju smo vernikom omogočili, da so obrede in praznične maše lahko spremljali po Zoomu iz cerkve sv. Jurija ter po Facebooku iz cerkve sv. Petra in Pavla ter sv. Ožbalta. Vsi smo ugotavljali, da to sicer ni pravo praznovanje, ampak je boljše, kot da ne bi bilo nič.

S počasnim odpiranjem možnosti pastoralnega delovanja smo po mašah v cerkvah za vernike začeli tudi z rednim veroukom ter delovanjem župnijskih skupin. V teh dneh se intenzivno pripravljamo na prva sveta obhajila in birmo. Birma bo letos za vse tri ptujske župnije v cerkvi sv. Jurija. Veselimo se, ker bo med nami izmirski nadškof metropolit msgr. dr. Martin Kmetec OFMConv.

Ponovno so zaživali tudi prostori naše glasbene šole v samostanu sv. Petra in Pavla. Učenci in učitelji so se po mesecih učenja na daljavo vrnili v učilnice in prinesli nov utrip v samostan in na samostansko dvorišče. Ob rednem poučevanju je v prostorih naše šole v začetku junija potekalo tudi tekmovanje Temsig. Komisija, profesorji in starši, ki so učence pripeljali na tekmovanje, so bili zelo navdušeni nad prostori in sprejemom, ki so ga doživeli. Zavidljive rezultate so dosegli tudi naši učenci.

Ptuj bo v vrsti svojih turističnih zanimivosti kmalu dodal še eno. Pri župnijski cerkvi sv. Ožbalta v teh dneh nastaja nekaj prav posebnega. Turistično društvo Ptuj postavlja največjo sončno uro v Sloveniji. Ura bo imela premer 15 metrov. Številčnica bo oblikovana iz kovinskih številčk, okoli nje pa bo urejeno nasutje s kamenčki.



Večji del površine bo zasejan s cveticami in cvečičnimi nizkimi grmički. Uredili bodo še krožno urejeno pot za sprehod in ogled ure. Uro bomo tudi blagoslovili.

V prostorih nadžupnije sv. Jurija potekajo še zadnja obnovitvena dela, da bodo lahko začeli sprejemati goste, ki bodo želeli nekaj dni preživeti na Ptuju ali v širši okolici. Morda tudi koga izmed vas med počitnicami pritegneta Ptuj in okolica.

V samostanu so v tem mesecu pred nami slovesnosti, ki bodo posebej praznično obarvane. Ob 30-letnici samostojnosti naše domovine Slovenije bomo imeli praznično mašo, ki jo bo 24. junija daroval msgr. dr. Martin Kmetec ob somaševanju msgr. Cesarja Esseyana, škofa v Bejrutu, in še nekaterih visokih gostov. Po navodilih Slovenske škofovske konference bomo blagoslovili zastavo naše domovine in se zahvalili za ta leta samostojnosti ter prosili za Božjo pomoč in blagoslov naših voditeljev v prihodnjih letih.

Na praznik zavetnikov samostana in župnije, apostolov Petra in Pavla, bo slovesno mašo daroval zlatomašnik p. Benjamin Mlakar. Veseli bomo, če se nam boste lahko pridružili.

Želimo vam prijetne dneve oddiha in lepih duhovnih doživetij v počitniških dneh!

p. Milan Kos

Minoritski samostan sv. Frančiška

Najprej vam Pirančani pošiljamo sončne pozdrave. Temperature so prijetne in voda je tudi že za korajžne. Verjeli ali ne, teh korajžnih je že veliko. Mi čakamo, da se bo morje ogrelo na 25 °C. Od zadnjega sporočanja se ni veliko dogajalo, saj smo bili bolj ali manj zaprti v regije in občine, tako da je bilo življenje temu primerno. Zelo zanimivo in veselo je bilo ob prvih sprostitev ukrepov, ko so »furešči« (turisti) začeli z napadom na obalo. Piran je bil v trenutku poln, predvsem čez vikend. Utrujeni od ukrepov in nedela smo domačini težko »zalaukali«. Prej smo godrnjali zaradi nič turistov, zdaj pa jih je bilo preveč naenkrat. Kar se tega tiče, smo se malo polenili. Vsekakor pa smo začeli. Tudi pri nas so se nekateri odjavili in drugi prijavi. Če Bog da, bo pestro poletje.

Br. Robi in p. Roman sva se trudila okoli verouka. Nekaj verouka sva imela preko interneta, pa tudi v živo, ko je šlo. P. Janez je bil glede pomoči v okoliških krajih bolj na »borzi dela«. Vsekakor pa sta zdaj, ko so stvari spet normalne, oba začela pomagati okrog. P. Roman je birmance pospremil k birmi v Strunjanu. Iz pogovorov lahko sklepam, da jih je lepo pripravil in se zelo potrudil, da so lahko prejeli zakrament sv. birme. Tako se veroučno leto, sicer čudno, počasi zaključuje. Upajmo, da bo jeseni tako, kot mora biti. Veliko noč in tridnevje smo s sosednjim župnikom lepo praznovali. Kljub mali čredi je bilo slovesno.



Dela v samostanu in okrog njega ne zmanjka. Kot ste lahko že zasledili, smo imeli tudi delovno nesrečo, ki se je končala z izpahom prstov na roki in kar sedmimi polomljenimi rebri. Ranjenec, tako imenovani »kaskader«, je bil p. Janez. Hvala Bogu

je zdaj že kar v redu. Kar naprej nekaj miga in popravlja. Drugače pa smo vsi še živi in zdravi. Naj

tako ostane. Dela na križnem hodniku se počasi zaključujejo. Lahko bi že končali, ampak nam je nagajalo vreme in tudi mojstri so manjkali. Pri delu imajo težave z vlago, kar je vsesplošni problem obalnega območja. Vsekakor upamo na skorajšnji konec, da lahko odpremo ta biser Pirana. V poletnih mesecih imamo tu že rezervirane koncerte. Če bo vse po sreči, se bodo tudi odvili.

Obiskal nas je vizitator p. Igor. Pričakovali smo ga s prijetno vznemirjenostjo. Hvala Bogu smo vsi »preživeli«. Hvala lepa provincialu za prijeten službeni obisk in za lepe spodbude.

To bi bilo na kratko vse zaenkrat. Vas zanima kaj več? Z veseljem vas pričakujemo. Pridite, da si malo spočijete. Dobrodošli.

br. Robert

Minoritski samostan sv. Vida

Pri pisanju za Sporočila je treba preveriti, kaj je že bilo napisano. Tako sem ugotovil, da je p. Anton opisal, kako smo preživeli korono. Bili smo res puščavniki, saj nihče ni prišel k hiši – tako smo se naužili samote. Utrip župniji in samostanu dajejo župnijske skupine. Ni bilo pevskih vaj in Frančiškove družine, le molitvena skupina se je občasno zbirala k molitvi. Med vsemi so bili najbolj prizadeti otroci, ki jih bo zelo težko pripraviti do tega, da bi zaživel normalno življenje s Cerkvijo. Vidimo, da jih je najtežje pridobiti, da bi prišli k sveti maši.

Potem ko so se meseca maja malo sprostili ukrepi, se počasi vrača življenje v župnijo. Začeli smo z delom župnijskih skupin. Na srečanju krajevnega bratstva OFS sv. Vida nas je obiskal p. Janez Šamperl, ki nam je predstavil svoj film in nas močno nagovoril, pa tudi odgovoril na pomembna vprašanja. Bil je res prijeten večer. Poslovali smo se tudi od najstarejše sestre Marije Kolenko in ji zaželeli zdravja in moči v domu ostarelih na Ptujju. Tudi druge skupine so začele s svojim poslanstvom. Danes, na prvo nedeljo v juniju, ko to pišem, sem bil kar vesel, da je bila cerkev bolj polna, čeprav še vedno ni normalnega obiska.



Po »mrtvih« mesecih imamo sedaj kar polne roke dela. Prvo obhajilo smo nameravali predstaviti na september, a so starši vztrajali, naj bo v predvidenem času, torej konec maja. Pogoj je bil, da se starši res vključijo in pomagajo otrokom, da so se naučili vse, kar je bilo predvideno, tudi

spovedne molitve – obrazec. Konkretno so pomagali tudi pri logistiki. Letos nas je povezala vsebina »Jezus, vinska trta«. Ker smo v Halozah, je to izzvenelo res domače in živo. Na Vidmu smo imeli 30 in na Selah 11 prvoobhajancev.

Pred nami je Vidova nedelja. Zaradi nekaterih ukrepov ne moremo obhajati vidovega v starem slogu, ko so bila k sodelovanju povabljeni vsa društva. Tudi češenj ni, prav tako ne more biti stojnic. Zato smo se odločili, naj se letos predstavijo vse župnijske skupine. Letos je nanoslo, da imamo skupno praznovanje sv. Vida in sv. Antona Padovanskega. To bomo skušali združiti. Zaradi ukrepov bo pogostitev v šotoru, ki ga bo občina imela ves teden za praznovanja.

Birma: predstavili smo jo s 16. maja na 20. junij. Imamo 72 birmancev in bi doslej nikakor ne mogli imeti birme v cerkvi. Naprosili smo Občino Videm, da nam odstopi šotor, kjer bo dovolj prostora. Birmanci so skupina, ki je najbolj prizadeta v pripravi na zakrament, saj nimajo izkustva križevega pota, ni jih bilo pri maši, niso imeli duhovnih vaj. Tolažimo se: »Supplet Ecclesia.« Krivec je seveda korona.

Sprejem nadškofa v domači župniji bo 26. junija v šotoru ob 18. uri. Skupaj z Občino Videm bomo pripravili kulturni večer, katerega del bodo domači pevski zbor, provincial p. Igor Salmič, folklorno društvo Lancova vas, ki je bilo pri p. Martinu v Turčiji, za pogostitev bo poskrbela Lancova vas. Povabili bomo tudi brate iz province in ljudi dobre volje. Na Janževo nedeljo ob 10.00 bo nadškof p.

Martin Kmetec daroval mašo pri podružnici Janž.

V samostanu teče življenje po ustaljenem redu. Jemo dobro, ker imamo kuharico, ki poskrbi za to. Dokončno je urejeno okolje, polovico vrta smo zasejali s travo. Sicer smo ponujali del vrta, če bi kdo hotel, pa ni bilo nikogar. Torej ljudem še ni hudo ali pa nočejo delati. Zasadili so nam osem lip, da bodo imele vsaj čebele, ki imajo prirodne delovne navade, kaj delati. Te dni čakamo na vizitacijo. Veselimo se, da bomo šli po dolgem času spet lahko na novo mašo, ki bo, kakor kaže, zadnja za nekaj časa. Bog nam bodi milostljiv.

Vsem želim mir in dobro!

p. Tarzicij Kolenko

Minoritski samostan Svete Trojice

Vsaka maša je zlata, ni pa vsak duhovnik zlatomašnik. Slavje zlate maše je zato v resnici razlog za zahvaljevanje, za zvestobo in za vse tiste darove, ki jih Gospod daje duhovniku in po njem Božjemu ljudstvu v vseh letih njegovega služenja. Dan zlate maše je dan, poln nebeškega blagoslova in iskrenega veselja.

Zlatomašnik p. Benjamin Mlakar

Pol stoletja duhovništva mu je hitro minilo. Na poti je bilo veliko težkih trenutkov, a v spominu so mu ostali predvsem lepi in prijetni, ki so ga motivirali za nadaljnje delo in trud za lasten narod, Cerkev, vernike in bolnike.

Z odločitvijo za študij teologije je svoje življenje posvetil verskemu življenju, veri in vernikom. Od leta 1971 je zavezan Cerkvi, v tem letu je bil posvečen v duhovnika in imel novo mašo. Številni uspehi na pastoralni poti so le eden od delčkov njegovega izjemnega življenjskega dela. S svojim edinstvenim pristopom, toplo odprtostjo, globoko vero in znanjem ter razgledanostjo pomembno zaznamuje versko življenje.



Zlato mašo si je želel obhajati na binkošti, ker je bil rojen na binkošno nedeljo leta 1942. Obletnica mašniškega posvečenja (22. maj 1971) pa je letos sovpadala s soboto pred binkoštmi.

Zlatomašnik p. Benjamin Mlakar se je kot droben otročiček rodil na binkošti, 24. maja 1942, v Zg. Gruškovju 98. Ob krstu je prejel ime Ferdinand. Odraščal je v številni kmečki in verni družini na manjši haloški kmetiji, ki je zahtevala pridne in delavne roke očeta Janeza in mame Nežke. Rojen je bil kot zadnji otrok. Starejša brata Ivan in Franc ter sestri Marija in Anica so že vsi pokojni.

Na kmetiji so pomagali prav vsi otroci, saj se je za vsakega našlo primerno delo. Starejša brata sta pomagala očetu. Oče je občasno delal tudi v kamnolomu, kjer je bilo delo zelo nevarno, toda prislužil je toliko, da se je družina lažje prebijala v predvojnih in vojnih časih vsesplošnega pomanjkanja. Sestri sta pomagali mami in hodili na dnino, on kot najmlajši pa je bil zadolžen za pašo, kjer so s sosedovimi otroki ušpičili marsikatero vragolijo. Pekli so koruzo, krompir, jedli repo in jahali ovne.

Pasli so ovce, koze, krave in vole. Voli so bili pri hiši za vleko voza po strmih haloških kolovozih. Kolesa so se mnogokrat globoko zarila v mehko premočeno ilovico, tako da so morali voz tudi sami potiskati in držati, da ga niso prevrnili. Najhuje je bilo ob spravi krme, saj je bilo takrat zelo vroče, spravilo krme z lazov pa ni bilo lahko delo. Marsikateri *brimen* (z vrvjo povezano suho krmo) so morali odnesti domov in spraviti na hlev, da so imele živali čez zimo hrano. Spominja se tudi, kako je hodil z

brento (*puto*) po vodo. Če mu je spodrsnilo, je vse polil in zopet je moral nazaj v dolino (*grabo*) po vodo. Živino so napajali v mlaki, ki je v poletnih mesecih velikokrat presahnila, zato so morali nositi vodo tudi za živino.

Dobro se spominja, da ko je v soboto ob 16. uri v zvoniku zazvonilo delopust, so prenehali s težkimi deli. Možje so v roke vzeli šibnate metle ter počistili hlev in dvorišče. Ženske so očistile hišo, poribale leseni pod, pripravile leseno kad z vodo, da so se umili, in dale namakat perilo, da so ga lažje oprale. Drugi dan, v nedeljo, so odšli peš k maši v sedem kilometrov oddaljeno župnijsko cerkev Sv. Trojice. Le na cvetni petek so šli k maši v Novo cerkev, ki je bila malo bližje.

Vsak večer so molili rožni venec. Najlepše jim je bilo na topli peči, ko so skupaj z bratoma in sestrama prepevali lepe ljudske in cerkvene pesmi. Še dandanes se jih spominja in vsako mašo ovekoveči s prelepim petjem.

Njegovo vero je zagotovo okrepila domača pobožnost. Oče je zjutraj opravil živino, se umil in preoblekel. Stopil je do *bohkovega kota* in nekaj polglasno mrmral. Sam ga je z zavzetostjo in radovednostjo opazoval in poslušal. V spominu so mu ostale njegove besede: »*Na čast in trošter Sv. Duhu za našo družino.*«

Ker je bil majhen in droben, ga je mama vpisala v prvi razred z devetimi leti, saj ga prej niso sprejeli v šolo. Moral bi obiskovati podružnično osnovno šolo v Gruškovju, ki je bila od doma oddaljena le dva kilometra. Ker pa je bilo v tisti šoli veliko ušivosti, je rajši skupaj s sestrami, ki so hodile v šolo v Podlehnik, tudi sam vsak dan pešačil »*leto in zimo, v dežju in vročini*« pet kilometrov v eno smer in nato še nazaj. Nekoč mu je sošolka pokazala fotografijo njihovega 2. razreda iz leta 1952, ob kateri se je še sam začudil, saj jih je bilo v razredu 62.

V Podlehniku je opravil pet razredov osnovne šole, nato so ga, ker je bil odličen učenec, učitelji napotili v nižjo gimnazijo na Ptuj, kjer pa je začel v prvem razredu ter tako izgubil eno leto. Na Ptuj se je vozil z avtobusom. Za malico je doma dobil

jabolko, v mestu pa si je kupil četrtno kruha – to je bila vsa njegova hrana do 17. ure, ko je prišel domov. Dva izmed učencev sta bila tudi sovaščan p. Marjan Cafuta, čigar družina se je kasneje preselila na Sela, in Franc Lačen, znan ptujski kulturnik, ki pa je že pokojni.

Za duhovniški poklic se je p. Benjamin navdušil ob novi maši p. Frančiška Žurmana. Ker je bil p. Frančišek na smrt bolan in so mu prisodili le še kratek čas življenja, so ga posvetili v duhovnika dve leti pred koncem rednega teološkega študija, da bi umrl kot duhovnik. Patra Benjamin je pretresel pogled na živ skelet p. Frančiška pred oltarjem, ki je novo mašo kar korajžno odpel 30. 10. 1954. Eden od sobratov mu je ob koncu maše dejal: »Sedaj si tukaj odpel Slava Bogu na višavah, čez nekaj časa pa boš pel večno glorio pri Bogu.« Ne moremo si zamisliti, kako lahko Bog spremeni človeško mišljenje. P. Frančišek je ozdravel in 41 let zelo zavzeto opravljal svoje duhovniško poslanstvo. S svojo zagnanostjo je naredil veliko dobrega pri bolnikih in otrocih.

P. Benjamin se spominja, da veliko noči ni mogel prespati in je jokal, ko je premišljeval o novomašniku p. Frančišku. Pomislil je, da bi tudi sam lahko postal duhovnik. Leta so minevala, počasi je v njem vse zamiralo. Po končani nižji gimnaziji na Ptujju pa je želja, da sledi klicu Gospoda, zopet privrela na površje. Odgovoril je na Božji klic, čeprav odločitev za duhovništvo v času težkega komunizma ni bila lahka in je bil deležen mnogih ovir in šikaniranja. Odšel je k minoritom, ker jih je najboljše poznal. Pot ga je vodila v Zagreb, kjer je opravil klasično



gimnazijo. Po gimnaziji je sledilo leto preizkušnje – noviciat na Cresu. Nato je moral odslužiti vojaščino, ki je trajala dve leti. Veliko preizkušenj je doživel v Valjevu in Subotici tik ob madžarski meji. Sledil je študij filozofije v Ljubljani (1965–1967).

V tem času so v Ameriki minoriti ustanavljali mednarodni kolegij in so iskali štiri študente iz Jugoslavije: dva Hrvata in dva Slovenca. Pogoj za pridobitev vize je bil opravljen študij filozofije in odslužena vojaščina. V Ameriko sta odšla dva kandidata: en Hrvat in Slovenec Benjamin. Več jih niso našli. V tujino ga je vlekla radovednost, vendar je tam doživljal močno domotožje, poleg tega se je težko učil jezika.

V prvem letu študija je med počitnicami posvetil cele dneve učenju jezika, kar je bilo zelo naporno in zahtevno. Obiskoval je desettedenski tečaj na univerzi v New Yorku – vsak dan po šest ur trdega dela. Skoraj ves čas je prebil v domu in se posvečal študiju, saj ni imel nobenega znanca. Spominja se, da so ga enkrat povabili na svečanost v neko župnijo, enkrat pa ga je nek pater med počitnicami povabil v svojo župnijo.

Po tretjem letniku študija je postal diakon. Takrat je pričel svoje poslanstvo z obiski bolnikov, ki ga opravlja še danes. Vsak torek je odšel v bolnišnico obiskat bolnike, v soboto pa je tistim, ki so želeli, nesel obhajilo.

Napisal je diplomsko delo z naslovom Krščanski pogled na trpljenje. 22. maja 1971 je bil posvečen v cerkvi svetega Patrika v glavnem mestu Albany v državi New York. Skupaj z njim je bilo posvečenih 25 duhovnikov minoritov, ki so se nato razkropili po vsem svetu in se vrnil v svojo deželo, od koder so prišli na študij.

Po posvečenju je hodil maševat po različnih cerkvah in pridigal v angleškem jeziku. V Montrealu je po naključju prišel v stik s prekmurskimi Slovenci in ti so mu organizirali pravo novomašno slavje. Med njimi je imel svojo prvo mašo v slovenskem jeziku. Bilo je prvo nedeljo v mesecu juniju. Zbralo se je 220 župljanov. Pridigal je slovenski diakon. Člani tamkajšnjega ŽPS so mu obljubili, da bo



prejel vso nabirko, da se bo lahko vrnil domov. Žal tega denarja ni dobil, a so mu domačini pomagali s prispevki, da se je lahko z letalom vrnil v Slovenijo, poleg tega pa mu je nekaj malega še ostalo.

Po vrnitvi v Slovenijo se je nastanil v kloštru na Ptuj, duhovniško službo pa je opravljal v proštiji – nadžupniji svetega Jurija. Njegove vrnitve v domovino so se vsi zelo razveselili: starejši patri, ker je prišla mlada (po)moč; bogoslovci, ker jim je s privarčevanimi darovi iz Amerike omogočil počitnice na Cresu, saj je takrat vladalo strašno pomanjkanje.

Ko dozori žito, ko se klasje kakor mirni valovi morja nežno pozibava v poletnem vetru in mu debelo zrnje mehko sklanja glave pod soncem, so po navadi duhovniška posvečenja in naslednjo nedeljo nove maše (premicije), prve daritve v domači župniji. Srečna hiša, srečen dom, počaščen z novomašnikom. Tako je bilo v Halozah, pri Mlakarjevih, pred 50 leti. Sprva si seme, ljubezen sejalecva, da te poseje, da te pozabi ... Potem si pšenica, zrela za igro z vetrom in s kosci. Potem si nekomu vsakdanji kruh. (Kuntner)

Novo mašo v svoji rojstni župniji, Sv. Trojici v Halozah, je obhajal 3. nedeljo v mesecu juniju leta 1971. Na *premiciji* se je zbralo 150 župljanov in sorodnikov. Imeli so jo doma v skednju. Spominja se, da je bilo zelo lepo in domače.

V proštiji je bil eno leto, nato je bil premeščen na

Videm za kaplana in kasneje za župnika. Po nekaj letih je bil premeščen v Piran, kasneje pa ga je pot vodila po celi Sloveniji. Sedaj je že 13 let v rodni župniji kot duhovnik pomočnik in uživa v pokoju.

Duhovnik ni junak, svetnik, učenjak ali mogočnej. Je človek dobrote, tolažbe, luči in miru. Je Božji človek, človek vere, upanja in ljubezni. Tisti, čigar roke prinašajo kruh neminljivosti, kruh večnega življenja. (Phil Bosmans)

Še vedno zelo rad obiskuje bolnike v bolnišnici in starostnike v domu upokojencev. V preteklem letu žal več mesecev ni mogel na obisk zaradi ukrepov in omejitev, povezanih z epidemijo koronavirusa, ki je »ustavila« življenje po svetu.

V teh 50 letih je delil obilje milosti in blagoslova. Opravil je mnogo pastoralnega dela. Njegova pozitivna naravnost, iskrena beseda in prijazen pogled, ki jih nameni vsakomur, že desetletja bogatijo prebivalce, *župljane najrazličnejših župnij*. Vedno se je rad udeleževal zunanjih slovesnosti in kulturnih prireditev. Njegovo poslanstvo, biti dober dušni pastir, je v celoti izpolnjeno. Skrbi za opravljanje sv. maš, oznanjevanje evangelija, izkazovanje bližine ob krstih, porokah in pogrebih. Zjutraj je prvi, ki odklepa cerkev, pripravi za mašo in prične z molitvijo rožnega venca. Župljani smo mu hvaležni za njegovo neprecenljivo prinašanje Boga in s tem miru. Njegov humor premaga marsikatero težavo ter ustvari prijeten in pristnejši stik med duhovnikom in župljanom. Je predan molivec rožnega venca.

Povedal je, kako potrebno bi bilo v Gospodov vinograd dobiti nove delavce, saj je odločitev za duhovniški poklic vse manj. Še več bi morali moliti. Sam je z veseljem služil Bogu in ljudem. Vedno je hvaležen za vse milosti, ki jih je bil deležen, ter za vse vrednote in nauke, ki jih je dobil doma. Kot sam pravi, je vsak duhovniški poklic izmoljen in v njegovem primeru so zanj gotovo prosili in molili starši ter sorodniki. Zlata maša je danes zahvala Bogu za prehojeno pot.



Zlatomašnik, bod pozdravljen ... Se posebej si želimo, da bi vam ljubi Bog podaril obilo zdravja, moči in vztrajnosti pri vašem delu, da boste lahko svoj poklic še naprej tako uspešno opravljali kot doslej. Mi pa bomo hodili z vami za Bogom. Bog vas živi!

S patrom Benjaminom se je pogovarjala gospa Zdenka Golub.

Minoritski samostan Matere Božje

Ko smo že upali, da bo letošnja velika noč vendarle drugačna od lanske, običajna in slovesna, so se sanje čez noč razblinile. Brstenje upov in z njimi prizadevanj za nov zagon je zatrl ponovni epidemiološki val. Za blagoslov velikonočnih jedi in sploh velikonočno praznovanje smo skrbno izdelali načrt in ga po pošti poslali v vsa gospodinjstva v župniji. Namenili smo se (nazaj) h križem in kapelam, kjer bi na prostem blagoslovili velikonočna jedila in srečali župljane, posebej otroke, s katerimi smo bili že predolgo v stiku samo na daljavo (»online«). Navdušenje ob tej napovedi je spodbudilo obnavljanje in ureditev božjih znamenj. A »Božje misli niso naše misli in Božja pota niso naša pota«. Seveda pa tudi skrb za lepoto božjih znamenj ni odveč. Vedno bolj čutimo, da »usoda nam vsem je enaka«, kakor poje Irena Vrčkovnik v pesmi Domače ognjišče. A v veri upamo, da se stanje le izboljšuje in bo smrtonosni virus do naslednje velike noči zatrt vsaj toliko, da

to ne bo še tretja velika noč ob praznih cerkvah.

Ob postopnem sproščanju ukrepov so se tudi verniki začeli vračati v Očetovo hišo. Začutil se je duh življenja prvih kristjanov, ki »brez Božjih skrivnosti niso mogli živeti«. Hvala Bogu! Od bele nedelje dalje, ko je bilo spet možno obhajati maše z verniki, smo močneje kot običajno utrjevali svojo vero, da vstali Gospod hodi z nami. V maju smo ob Mariji poglobili zaupanje v Gospoda: »Kar koli vam reče (v teh težkih časih), storite« (Jn 2,5).

Letošnji maj in z njim šmarnice so bile nekaj posebnega. Čutilo se je to, kar nam je duhovnikom v postu preko Zooma dejal nadškof Marjan Turnšek: »Ne mislite, da boste vi ponovno napolnili cerkve. On jih bo napolnil.« Šmarnice za otroke, celo družine, so bile obiskane bolj kakor prejšnje čase. Prva dva tedna smo se zbirali v dveh terminih (18.30 in 19.00), ob postopnem sproščanju ukrepov pa skupaj. Pritegnile so zgodbe svetnikov, ki so bili čisto (ne)navadni ljudje, kakor jih je prikazal Aco Jerant. Nekateri so bili pravo odkritje, ne le za šmarničarje, temveč tudi za nas, posvečene (npr. pesnik sv. Roman Melodes, sužnja Jožefina Bakhita, zdravnik Jožef Moscati, trgovec z nebeškimi cenami Homobonus). Veliko smo peli ob spremljavi kitar in elektronskih orgel: od čisto otroških pesmic »*Takšen velik, takšen majhen, star, mlad, debel, suh, lačen, sit ... si lahko svetnik*« do Marijinih popevk, ljudskih pesmi in litanij. V računalniški izvedbi (Google) so otroci prejeli vsakdanjega svetnika. Zadnji dan, ob sklepu, pa je šmarničarje – skupno kakih 40 – na domove pospremil angel Serafinček (Salve). Odrasli so se v skromnem številu zbirali k šmarnicam pri jutranjih mašah. Zvesto in potrpežljivo so »hodili Camino« ter zaupno častili majniško Kraljico.

Veseli nas, da se ponovno vrstijo krsti in poroke, čeprav je večina od njih »uvoženih«. Nekateri so še lanski dolg. V izogib okužbam, saj prihaja tudi vedno več romarjev (hvala Bogu!), smo za praznovanje svetega obhajila in svete birme izbrali nove termine. Nadvse slovesna bo letos vigilija šentvoršče. Somaševanje bo namreč vodil nadškof metropolit v Izmirju p. Martin Kmetec. Dodana vrednost pa bo



mašniško posvečenje p. Klemna Slapšaka. Nadškof p. Martin, ki je bil pred osemindesetimi leti na Gori – skupaj s p. Jankom – posvečen v duhovnika, bo na istem mestu tudi sam posvetil prvega mašnika. *Novi nadškof in novomašnik, bod' pozdravljen! Marija Zavetnica, bod' počeščena!*

Marijin zavetni plašč sega daleč in na različne konce naše domovine, kamor dnevno odhaja naš vojak p. Vito. Ljubljana je nemalokrat le na pol poti do Pokljuke, Kočevja, Podzemlja itd. Želimo mu Božjega varstva na poti in pri delu. Ko je virus ogrožal naša življenja, so ribe v Piranskem zalivu veselo plavale, se redile in množile. A prišel je dolgo pričakovani čas, ko lahko ribiči strežejo po življenju ribam in pri tem celo tekmujejo. Naš ribič p. Marjan se lahko pohvali. In ker se nikoli ne vrne domov praznik rok, dobrodošli, bratje, na ribji obrok! Po prestanih vizitacijah se bo še prav posebej prilegel.

Gorski bratje

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Lep pomladni pozdrav iz Olimja. Radi bi vam opisali dogodke, ki so v teh preteklih mesecih oblikovali naše življenje v samostanu in okrog njega. Korona je globoko zarezala v naše življenje in onemogočila vernim obisk cerkve in udeležbo pri obredih svetega tridnevja. Enako je bilo tudi na veliko noč. Sami smo pri dveh sv. mašah obhajali skrivnost Jezusovega vstajenja in zapeli alelujo. Letos nismo postavili

božjega groba. Pri jutranji, vstajenjski maši so se nam pridružile tri žene – prav po svetopisemsko, kot v prvi veliki noči. Naslednjo mašo je imel p. Ernest; z njim je bila le ena faranka, naša gospodinja. Smo pa imeli prvič v Olimju mašo po Zoomu. Fant iz župnije Polje ob Sotli je prinesel kamero in računalnik; sv. maše po tem mediju se je udeležilo preko 50 naših vernikov.

Velikonočni ponedeljek je bil še ves v soncu, torkovo jutro pa se je pokazalo v pravi zimski preobleki. Že ponoči je začelo snežiti in zapadlo je dobrih pet centimetrov snega. Sneg ni naredil večje škode, le napojil je izsušeno zemljo. Bali pa smo se zmrzali, predvsem v jutranjih urah. Žal se je naslednje dni termometer spustil pod ledišče in veliko pridelka, posebej sadja, je bilo uničenega.

V velikonočni osmini so bile vse sv. maše v cerkvi še brez prisotnosti vernikov. Le redko se zgodi, da je prisoten tudi kdo, ki je naročil sv. mašo po namenu. Trenutno imamo dovolj mašnih namenov. Oznanjeni so na spletni strani naše župnije, tako da so ljudje obveščeni. Seveda pa župnijski cerkvi v Podčetrtku in v Polju ob Sotli, ki sta v naši soupravi, samevata. Trenutno tam ni sv. maše. Tako je bilo vsaj do 12. aprila – do takrat je bilo maševanje z verniki prepovedano.

Virus covid-19 se je po drugi velikonočni nedelji le nekoliko umiril in vlada je sprostila nekatere ukrepe. Tako je bila spet dovoljena sv. maša ob prisotnosti vernikov, veljali pa so vsi ukrepi, ki so bili že prej v veljavi. Na tretjo velikonočno nedeljo, 18. aprila, smo imeli sv. maše tako v Olimju kot tudi v Podčetrtku in v Polju ob Sotli. Maševala sta p. Ernest doma in p. Danijel v obeh pridruženih župnijah.

V tistem tednu smo imeli prvič na obisku tudi novoimenovanega škofa Maksimiljana, ki je prišel na vljudnostni obisk. Srečal se je predvsem s p. Ernestom, obiskal je tudi cerkev in si ogledal staro lekarno. V istem tednu smo imeli v Olimju tudi sejo provincialnega definitorija. Pred srečanjem so se provincial p. Igor Salmič in definitorji srečali še z domačimi patri, ki so jim na kratko poročali o delu

in življenju. Po končani seji so vsi ostali še na kosilu. Pred samostanom nas je konec aprila presenetil poseben obisk sosedovih rac in gosi, naslednji dan pa na samostanskem dvorišču še obisk dveh košut, ki sta na nek način ušli iz ograde našega gornjega sosedu Boruta, lastnika Jelenovega grebena. Mir, tišina in čista narava delajo čudeže.

P. Ernest in p. Danijel sta našim staršem in veroukarjem iz vseh treh župnij poslala posebno pismo, s katerim sta jih obvestila o poteku verouka in možnostih obhajanja praznika prvega sv. obhajila in svete birme. Pismo smo objavili tudi na naši spletni strani. Tako so ga lahko prebrali tudi ostali naši farani.

Zadnji teden v aprilu se je vlada odločila, da sprosti življenje v domovini, kolikor to dopuščajo zdravstvene razmere. Tako je prišlo tudi za kristjane in njihovo versko življenje nekaj novosti.

Marijin mesec majnik in z njim povezana šmarnična pobožnost je sicer potekala v vseh treh župnijah, vendar ob upoštevanju pravil, ki so nam jih napisali škofje. Letos nam je bilo na voljo kar nekaj možnosti za šmarnično branje. Ni bilo sicer tako pristržno, kot je bilo to v letih brez korone, a vendar je majnik s češčenjem naše nebeške matere Marije ljudem zelo drag in globoko zasidran v zavest naših vernikov, zato so tudi letos radi prihajali k šmarnicam.

Naš bivši pater Aco Jerant, ki zdaj že nekaj let deluje v župnijah ljubljanske nadškofije, trenutno vodi župnijo Tomišelj, je napisal šmarnice za otroke o svetnikih, za odrasle pa so na voljo šmarnice o Marijinih božjih poteh na Slovenskem in pa šmarnice, ki opisujejo najbolj znano evropsko božjo pot Camino, pot apostola Jakoba. Mi smo uporabili za letošnji maj otroške šmarnice in odšli z g. Rijavcem na Camino.

Mlade moči v našem samostanu je treba usmerjati. P. Danijel se je lotil zelo pomembnega opravila, ki nam bo prav prišel naslednjo zimo. Gozdarji so nam iz našega gozda pripeljali bukve in zdaj je čas, da se jih pripravi za kurjavo. Vreme ob koncu meseca aprila in v začetku maja nam je pri tem zelo dobro služilo, bilo je sončno in toplo. Na pomoč sta nam



priskočila tudi dva naša farana, eden z motorno žago, drugi s strojem za razsekavanje polen, ki sta p. Danijelu olajšala delo. Drvarnica se vsak dan bolj polni. Lepo zložena polena pod toplarjem dajejo vtis lepo urejenega prostora.

Kljub koroni, ki je upočasnila naš vsakdan, delo v samostanu teče po ustaljenem redu. Vrtnarica Magda in njena sodelavka se zelo trudita, da je okolica samostana in cerkve že zdaj kot iz škatlice. Tudi zeliščni vrt je urejen in pripravljen, da na gredicah začnejo poganjati različna zelišča. Prav ob koncu meseca aprila so prišli vrtnarji in posadili nove sadike na spodnjem delu vrta pod čebelnjakom. Turisti in romarji se počasi vračajo in občudujejo naš zeliščni vrt pred samostanom in pod čebelnjakom, ki se razprostira vse do mostička, ki pelje naprej v breg proti čokoladnici, ki je te dni prav tako odprla svoja vrata.

27. aprila so nam iz vrtnarstva pripeljali nazaj naše balkonske rastline, ki smo jih porazdelili po vseh okenskih policah našega velikega samostana. Že prve dni maja so polepšale videz gradu, ki okrašen z balkonskim cvetjem vabi romarje in turiste v naš kraj in našo župnijo. Samostan oziroma nekdanji grad grofov iz rodbine Tattenbach, dograjen leta 1550, ima zelo veliko oken in na vsako okno vsako leto znova postavimo lončke s cvetočimi rožami. Ponavadi so to pelargonije. Tako bo samostan vse poletje izgledal kot neskončno lep in privlačen šopek, ki slavi Boga in Marijo ter razveseljuje vse, ki bodo letos našli čas za obisk naše velike znamenitosti, ki jo poznajo po vsem svetu.

Po posvetu s člani ŽPS vseh treh župnij sta patra Ernest in Danijel začela v maju z veroučnimi urami

za tiste naše otroke in mlade, ki bodo letos prejeli zakrament Sv. Duha, torej sv. birmo, in zakrament sv. rešnjega telesa, torej prvo sv. obhajilo. Pred začetkom verouka sta povabila na srečanje tudi starše, ki so se ga radi udeležili, saj je priprava na ta dva zakramenta v danih okoliščinah zelo kratka.

3. maj je praznik apostolov Filipa in Jakoba, v Olimju pa je bil to začetek velikih prenovitvenih del v cerkvi Marije Vnebovzete. Potres, ki je letos prizadel hrvaško Petrinjo, je naredil veliko škode na nekaterih objektih in cerkvah v našem delu Slovenije. Tudi naši cerkvi ni bilo prizaneseno. Naredile so se razpoke na ladijskem stropu cerkve, še posebej pa je problematična zunanja vezna stena na koru, kjer se razpoke najbolj poznajo. Na delo so najprej prišli restavratorji in pleskarji iz Žužemberka z g. Leganom, ki bodo strokovno zakrili vse oltarje in jih zaščitili pred prahom in umazanijo. 6. maja v popoldanskem času so nato delavci pripeljali v cerkev še zidarske odre in jih začeli postavljati po cerkvi. Pripeljali so jih z dvema tovornjakoma. Tako se je že na začetku maja lahko začelo delo na poškodovanih stenah in stropu cerkve. Najhujše poškodbe so bile na koru, na zunanji steni, kjer je glavni vhod v cerkev. Z Božjo in Marijino pomočjo smo upali, da se bodo vsa gradbena dela ter sanacija razpok na stropu ladje in na koru končala do konca meseca maja, morda v prvi polovici junija. Delo na prenovi cerkvenih sten in stropa so opravljali gradbeniki iz podjetja Tolič.

Za praznik vnebohoda se je naša vlada odločila za še večjo sprostitev skupnega življenja in druženja. Po novem je bilo dovoljeno v cerkvah obhajati bogoslužje s 50 verniki. Ta dan je v naš samostan pripeljal novega gosta, ki se je naselil v sobi za goste v drugem nadstropju samostana. Postulant Benjamin Ostroško iz župnije Starše je štirinajst dni spoznaval naše vsakodnevno življenje in se z nami udeleževal molitev, maše in vsakdanjih opravil. P. Ernest mu je zaželel dobrodošlico in zagotovil, da se bo med nami dobro počutil. P. Danijel ga je uvajal v vsakodnevno delo tako v skladišču stare lekarne kot tudi pri delih zunaj samostana. Vse kaže, da je



naša bratska skupnost z njim dobila mlado moč, ki bo ob dobrem duhovnem vodstvu napredovala v dobrega redovnika po Frančiškovem vzoru.

V maju je začelo k nam prihajati vse več romarjev in turistov. To so omogočile spremenjene zdravstvene razmere, ki se počasi, a vztrajno izboljšujejo. Kriza s koronavirusom je že skoraj za nami. Vse več ljudi je cepljenih in ljudje dobivajo novo upanje. Življenje se vrača v dvakrat pomladno Slovenijo. Tudi naša zeliščna lekarna s pripravki čajev, tinktur in mazil že normalno deluje. Tudi nova vrtnarica Magda se izredno trudi, da je vse na vrtu urejeno in na svojem mestu. Ima prirojen smisel za naravno lepoto in po tem občutku ureja vrt, okolico in trato pred samostanom.

V lekarni ali v pisarni, kjer pripravljamo pakete za bolnike, se ves dan izmenjujemo bratje pri delu za zdravje bolnikov in s tem opravljamo najlepše delo telesnega in duhovnega usmiljenja. Obisk je sicer še bolj slab, saj si starejši ljudje in tisti s slabim zdravjem ne upajo priti sami po zdravilna zelišča. Zato imamo vsak dan tako po telefonu kot tudi po elektronski pošti veliko naročil za naša zelišča, tinkture in druge pripravke. Eden od nas mora vedno dežurati v pisarni, sprejemati klice, drugi prinaša izdelke iz skladišča, tretji pa že zavija pripravke in jih zloga v kartonske škatle, da jih potem p. Jože Lampret, tik preden zaprejo poštni urad, odpelje tja. Bil je že dvakrat cepljen proti virusu.

Mesec maj nam je pripeljal v dom duhovnih vaj tudi prve skupine, ki se hočejo v tišini romarskega doma in v kapeli pred Najsvetejšim pripraviti za bolj krščansko življenje po evangeliju. Te prve

skupine, ki imajo zaenkrat zaradi korone le do 10 udeležencev, je pripeljala k nam uršulinka s. Štefka. Tudi posamezni duhovniki ali redovniki si želijo v našem domu nabrati novih duhovnih moči. Vse z veseljem sprejemamo.

Do končane prenove v župnijski cerkvi Marije Vnebovzete imamo nedeljske in praznične maše za našo župnijo v cerkvi Device Marije na Pesku, delavniške pa kar v kapeli romarskega doma. Ves mesec majnik sta bili tudi drugi dve župniji, Podčetrtek in Polje ob Sotli, vsak dan deležni delavniškega šmarničnega bogoslužja. Obisk je bil razveseljiv.

Na binkoštno soboto, 22. maja 2021, so se v novi cerkvi Sv. Duha v Celju zbrali k slovesnim večernicam in k izpovedi vere našega novega škofa Maksimiljana Matjaža vsi duhovniki celjske škofije z nekaterimi izbranimi zastopniki vernega ljudstva. Bogoslužje je vodil škofijski upravitelj g. Rok Metličar. Med molitvijo je novoimenovani škof Maksimiljan pred apostolskim nuncijem Jeanom Mariejem Speichom in vernim ljudstvom izpovedal vero v Troedinega Boga in obljubil zvestobo papežu in Cerkvi. V zadnjem tednu maja so ga čakale še duhovne vaje pred nedeljo Sv. Trojice, ko je bil slovesno umeščen za celjskega škofa.

Zadnji teden v maju smo imeli v romarskem domu skupino mlajših ljudi, ki jih je k nam pripeljal jezuitski pater Tomaž Mikuž. Večinoma so bile to mlade žene in dekleta, ki se zbirajo v skupini Rahelin vrt. Na god bl. mučenca Alojzija Grozdeta so prišli gasilci iz Podčetrтка z gasilskim dvigalom in začeli obrezovati našo starodavno lipo, ki stoji že vsaj sto let in več pred cerkvijo Marije Vnebovzete. Porezali so ji vrh in veje, ki so se že začele sušiti, in jo oplešali. Seveda je bilo pred tem treba razstaviti klopi in leseno ograjo, ki krasi prostor pod lipo. Delo so končali do večerne sv. maše, ravno pravi čas, saj se je potem, ko se je delo zaključilo, nad Olimje spustila huda poletna nevihta.

Vstopili smo v mesec vrtnic, prvi poletni mesec. Duhovnik ljubljanske nadškofije g. Alojz Snój nam je za ta mesec pripravil knjigo vrtnic, ki osvetljujejo like mnogih slovenskih pričevalcev za vero v času



med drugo sv. vojno in po njej. Prav primerno branje in razmišljanje ob okroglem jubileju naše rajsko lepe domovine.

Ta mesec že sprejemamo v goste prve najavljene skupine in jim razkazujemo naše znamenitosti, sami pa si na koncu še ogledajo zeliščni vrt. Vhod v vrt je res veličasten, saj ga krasijo rdeče in roza vrtnice, iz katerih je narejen pravi slavolok. Tu se radi fotografirajo naši novoporočenci. Žal je koronavirus mnoge pare, ki so bili že prijavljeni za poroko pri nas, odvrnil od poročnega dne. Poroke so prestavili na naslednje leto, nekateri pa bodo izkoristili to poletno umiritev korone, da pred Bogom izrečejo svoj DA. Tudi starši, ki imajo novorojence, zdaj že nestrpno čakajo na krst svojih otrok. Mi pa čakamo na obisk našega provinciala, ki nas pride te dni povprašat o našem delu za blagor izročene nam črede. Naša celjska škofija je torej dobila novega škofa Maksimiljana, ki bo, tako upamo, dal novega ognja duhovnikom, redovnikom in redovnicam ter vsemu božjemu ljudstvu za življenje po evangeliju. Bogu hvala zanj po Mariji, kraljici slovenskega naroda in naši priprošnjici.

Bogu hvala tudi za to, da je Slovenija pred 30 leti stopila na svojo pot neodvisnosti in samostojnosti in postala država slovenskega naroda ter enakopravna članica skupnosti drugih evropskih držav. V tem pozitivnem duhu, ki veje v teh dneh in v tem slovesnem mesecu iz našega samostana v rajsko lepem Olimju, vam pošiljamo bratski pozdrav in vas vabimo na obisk.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Tudi letošnje praznovanje velikonočnih skrivnosti je bilo enako »žalostno« kot prejšnje leto. Obredi so sicer potekali v cerkvi, vendar brez božjega ljudstva. Vse dni je bil z nami prov. minister, ki je bil spremljevalec dogodkov na TV SLO, ki so jih prenašali iz Rima. Na veliko soboto zvečer je blagoslovil velikonočna jedila, ki smo jih skupaj veselo zaužili. Ko pišem to poročilo, kaže na bolje. Epidemija pojenja in upamo, da bo že poleti boljše. Verniki se vračajo v cerkve in so veseli, da se stanje le počasi normalizira.

Življenje v samostanu je v tem času potekalo po ustaljenem redu. Nadaljevali smo z obnovo avle in jo srečno končali. To se je zgodilo v soboto, 8. maja 2021. Očistiti bomo morali še kamnite okvirje vrat in pritrditi nosilec na vrata, ki bo držal železni zapah. To so seveda drobnarije, ki pa jih moramo vsekakor urediti. Preživeli smo provincialovo kano nično vizitacijo od 10. do 13. maja 2021. Večjih nepravilnosti ni bilo, zato smo bili celo pohvaljeni. Po naročilu prov. ministra p. Igorja Salmiča pa sem od 17. do 20. maja 2021 kot vikar province vizitiral med brati v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj. Vizitacijo so srečno preživeli.

V petek, 21. maja 2021, je študijske obveznosti zaključil naš diakon p. Klemen Slapšak. V spomin na to nam je diplomirani študent in diakon p. Klemen v sredo, 26. maja 2021, ob pol enih pripravil »pujčekovo« pojedino. Na pojedino sta prišla tudi prov. minister p. Igor Salmič in postulant Benjamin Ostroško, ki je bil na izkušnji samostanskega življenja v Olimju. Iz hribovskih župnij je prišel tudi p. Janez Ferlež. Imeli smo se prelepo. Sedaj že



došolani diakon p. Klemen veselo vabi na mašniško posvečenje (1. julij 2021 ob 18. uri na Ptujski Gori – posvečevalec bo izmirski nadškof metropolit p. dr. Martin Kmetec) in na novo mašo, ki bo 4. julija 2021 ob 10.30 v župniji Laško, nato pa še na veselo primicijo, ki se bo začela ob 13.30 na turizmu Slapšak v Padežu.

S postulantom Benjaminom in p. Vladimirjem Rufinom smo nekajkrat odšli v planine. Enkrat nismo dosegli cilja, ker je bilo preveč snega. Ta planinski pohod moramo ponoviti.

Bolniška duhovnika imata dovolj dela. Še kar naprej obiskujeta kovidne bolnike. V župniji smo imeli v nedeljo, 16. maja 2021, ob 10. uri slovesnost sv. birmine. Birmovalec je bil nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore. Imeli smo 16 birmancev. Sveto obhajilo pa je bilo 6. junija 2021, prav tako ob 10. uri. Prvoobhajancev je bilo šest. Obe slovesnosti sta bili lepo pripravljene in izvedeni. Župniku p. Cristianu Balintu so priskočili na pomoč kateheti in ožji sodelavci. Isti dan sem p. Slavko Stermšek v Petrovčah opravil slovesnost lepe nedelje – obiskanje device Marije (žegnanje), ki je bilo ob 10.00 uri. P. Vito Muhič, vojaški kaplan, me je povabil na praznovanje sv. Ivane Orleanske v vojašnico Moste, kjer je bila slovesna sv. maša. Po maši pa je sledila agape. Sedaj bo do praznika sv. Petra malo mirovanja.

P. Slavko Stermšek in p. Franc Murko sva se udeležila tudi zlate maše p. Benjamina Mlakarja pri Sv. Trojici v Halozah. Lepa slovesnost se je obhajala na praznik binkošti, 23. maja 2021 ob 10. uri. Slovesno kosilo je bilo v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Pri nas je kar trikrat prespal izmirski nadškof metropolit p. dr. Martin Kmetec, ki je prišel na posvečenje novega celjskega škofa dr. Matjaža Maksimilijana. Ne smemo pozabiti in omeniti, da nas večkrat obiše tudi p. Janez Šamperl. Včasih ga čakajo zdravniki, še večkrat pa druge poslovne zadeve. Toliko iz Ljubljane.

P. Slavko Stermšek in bratje iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Oglašamo se iz Prekmurja, da vam na kratko orišemo, kaj se dogaja preko Mure. V marcu smo se pripravljali na praznovanje velike noči. Da bi čim več ljudem omogočili obisk svete maše in prejem zakramentov, smo v naši župniji imeli ob nedeljah kar osem svetih maš. Razdelili smo jih po vaseh. Vsaka vas je imela sveto mašo ob določeni uri. Vedno smo bili na razpolago za sveto spoved. Mirno lahko rečemo, da toliko spovedovanja, kot je bilo letos, že dolgo ni bilo. Organizirali smo sveto spoved in svete maše za posamezne razrede veroučencev in še dva posebna spovedna dneva. V mesecu marcu je p. Toni sodeloval na župnijskem misijonu v župniji Bakovci. Misijon je potekal preko spleta. Na veliki četrtek pa se je zopet vse zaprlo. Na veliko soboto sva s p. Andrejem po ulicah vseh naših vasi blagoslavljala jedila. Po samem Turnišču so naju vozili gasilci. Zelo lepa in močna izkušnja. Ljudje so se sami obveščali med seboj in pripravili jedila za blagoslov, jih postavili pred hišo ali celo ob cesti. Velikokrat so naju pričakale cele družine. Od daleč sva podeljevala blagoslov in pokropila košare.

Na veliko noč smo imeli ob 6. uri zjutraj, za zaklenjenimi vrati, procesijo z nekaj verniki. Ob 8. uri je slovesno sveto mašo prenašala TV Idea. Ponovno je bil zelo lep odziv z vseh koncev države, da je bil omogočen prenos maše iz »ljubljenega Turnišča«. Tega dne zjutraj je imel p. Damjan Tikvič vstajensko sveto mašo pri sestrah klarisah, po maši pa je zapustil samostan in župnijo. Odšel je na krajši dopust, dokler ne nastopi mesta duhovnega pomočnika v mariborski škofiji. Tako sva ostala sama. P. Damjanu želimo obilo blagoslova ter da bi se dobro počutil.

V aprilu se je zvrstilo kar nekaj dogodkov, ki jih je vredno omeniti. P. Toni je imel srečanje in predavanje za duhovnike celjske škofije. Predstavil jim je glavne poudarke žalovanja in pristopanja k žalujočim. V Turnišču sva oba sobrata pripravila duhovno obnovo za sestre salezianke. Organizirala

sva tudi samostanski izlet na Brezje, kjer sva hodila po rožnovenski poti in zmolila vse štiri dele rožnega venca za našo župnijo in provinco.

V maju so se začela proščenja – praznovanja zavetnikov cerkva in kapel. Letos imamo glavno sveto mašo v farni cerkvi, kar se nam ne zdi tako slabo. Farna cerkev je le osrednji prostor, ki povezuje župnijo. Oba patra pa tisti dan odideva na kosilu k »cehmeštru« in njegovi družini.

V maju začnemo z veroukom in ostalimi skupinami, ki ne presegajo omejitve. Začeli smo tudi s krščenjem ob sobotah, individualno.

V sredini maja (od 17. do 18.) smo imeli vizitacijo našega provinciala. Lepo srečanje in obogatitev za bratstvo. Patra sva mnenja, da bi lahko provincial stanoval v Turnišču, da bi bili trije. Provincial ni rekel besede »ne«.

26. maja je romarsko svetišče dobilo v dar marijanski mašni plašč, ki je zaobljubljeno darilo Materi Božji v zahvalo za uslišano prošnjo. Darovalka je doma iz Črne na Koroškem. Z njo smo se osebno srečali. Zelo močno pričevanje za današnji čas.

V juniju smo prešli na poletni urnik svetih maš: tako je zjutraj maša samo pri sestrah klarisah in zvečer v župnijski cerkvi. Telovska procesija je letos potekala samo okrog cerkve, tokrat s samo enim zunanjim oltarjem. Pevci so se zelo lepo pripravili. Na prvi petek v juniju smo v Lipi blagoslovlili nov daritveni oltar, ki je zamenjal lesenega. Ta je našel svoje mesto v samostanski kapeli.

Duhovniki v škofiji smo 9. junija obhajali krizmeno mašo. To pot smo skupaj odšli na rob naše škofije, in sicer v Markovce na Goričkem. Lepo srečanje s škofom in drugimi duhovniki.

V tem času je naš živalski vrt pridobil kar nekaj novoizvaljenih pasemskih piščancev in tudi zajčki so se razmnožili. Zajčki so posebna atrakcija za veroučence. Že kar nekaj smo jih morali podariti. Veselimo se bratskega dne, ki bo 23. junija. Dobrodošli v Turnišču!

p. Toni Brinjovc

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice! Letos po praznovanju velike noči ni bilo rednega srečanja duhovnikov in sester, ki delujemo v Kazahstanu. Prestavljeno je na letošnjo jesen. Septembra bomo praznovali 20-letnico obiska papeža Janeza Pavla II. v Kazahstanu. Trenutno se veliko poudarja praznovanje preteklosti, a upam, da bo to v prihodnosti prineslo tudi kaj sadov, predvsem za naše laike in za nove poklice (tako med duhovniki in redovniki kot med laiki).

Namesto tega smo imeli srečanje naše škofije v Marijinem svetišču v Azornoe. Najprej smo se srečali duhovniki in potem še sestre. En dan je bil sprva namenjen duhovni obnovi na temo sv. Jožefa. Druga dva dneva pa so bila na vrsti poročila z različnih področij; spoznali smo nove poti naše škofije. Sam sem bil zadolžen za pripravo poročila o delu z mladino in dokumenta o novih pristopih v katehezi (dokument, ki je bil pred časom izdan v Vatikanu). Kljub omejitvam in karanteni nam je uspelo izvesti nekaj srečanj za mlade. Na žalost pa velikega petdnevnega srečanja nismo mogli izpeljati. Spremljevalni program je vseboval večerni obisk jezera in molitev rožnega venca blizu kipa Marije dobrega ulova, obisk samostana sester karmeličank in molitev pri njih (sam sem prenočeval pri njih, ker je bilo za br. Roberta predaleč, da bi vsak dan pešočil do župnijskih prostorov, kjer so bila srečanja). Najbolj aktiven je bil obisk križa na griču, ki je bil kakšnih 8 kilometrov stran. Med molitvijo je grič zajel ogenj, ki je gorel v stepi, in vozniki smo morali pohiteti, da smo pravočasno spravili avtomobile na varno. Ker sem imel avto na varnem, nisem



imel problemov, škofijskemu ekonomu pa je pod kombijem že gorelo, ko se je usedel vanj. Na srečo se je vse dobro končalo.

Na srečanju smo govorili tudi o svetem letu sv. Jožefa (predstavil ga je škof) in svetem letu Amoris Laetitia – letu družine, ki sem ga uspel »vriniti« pod točko Razno. Našim škofom enciklika (posebej zaradi poglavja o ločenih) ni všeč in tema ni aktualna. Sem pa dobil zadolžitev, da pripravim podobice z molitvijo, ki se nahaja na koncu (ta del projekta je že končan; podobice so na škofiji, kjer jih je možno »kupiti«). Smo pa po zgledu slovenskih duhovnikov in dekanij naredili predlog za mesečna »online« srečanja na to temo. Zelo prijetna srečanja začinjamo z molitvijo večernic in pogovorom o posameznih poglavjih. Na obisku v sosednji škofiji pa sem dobil idejo, da bi to naredili tudi z laiki, saj je to tema, ki se tiče predvsem njih. Poskusili bomo jeseni.

13. maja smo imeli veliko praznovanj in obletnic. Minilo je eno leto od uradne ustanovitve našega samostana in 20 let vrnitve bratov v Rusijo. Ta dan praznujemo tudi župnijski dan, ker je pokroviteljica župnije Marija, Mati vseh narodov. Tega praznika





sicer ni v koledarju. Kot običajno smo praznovali z mašo, koncertom učencev brata Roberta na klavirju in orglah. Mladina je pripravila kratek program z igro. Potem smo vse povabili na »plov« (vzhodna jed iz riža in mesa).

Iz službe za oznanjevanje pri škofovski konferenci smo sprejeli prošnjo in imamo sedaj vsako soboto zvečer mašo po internetu. Trenutno prenašamo mašo po internetu tudi ob ponedeljkih, ker je duhovnik, ki ima maše v tem terminu, na dopustu in ga ni v Kazahstanu. Enkrat pa smo na hitro prevzeli mašo v torek zjutraj; pri njej je bila prisotna tudi moja teta, ki je morala vstati že ob 4. uri zjutraj.

Na žalost smo se pred dnevi poslovili od našega predpostulanta, ki se je odločil, da gre svojo pot in novim izzivom naproti. V ponedeljek smo ljudi povabili k večerni maši, po njej pa vse na večerjo in slovo. V ta namen smo na žaru spekli perutničke in čevapčiče. Bilo je lepo, saj se je kar nekaj naših faranov uspelo udeležiti srečanja in se posloviti. V



sredo pa sem ga, potem ko je še zadnjič pomagal v kuhinji pri sestrah matere Tereze, odpeljal v Karagando, kjer bo vsaj nekaj časa živel pri znancih.

Na severu sem z našo mladino pomagal pri organizaciji srečanja za otroke. Zbralo se je okoli 60 otrok in kar lepo število spremljevalcev. V župniji smo začeli dvotedenski minioratorij v manjših skupinah. V avgustu pa bo potekal običajen veliki oratorij, če bodo razmere dopuščale. Upam, da se nam pri tem pridružijo tudi štiri prostovoljke iz Slovenije (voditeljica skupine prihaja iz Markovcev).

Okoli cerkve urejamo novo ograjo. Ograjo pa bomo postavili tudi na našem igrišču za otroke, da bomo omejili gibanje po vsem teritoriju. Letos nam vrt lepo uspeva in že jemo prve pridelke. Pridno zalivamo, ker smo imeli tudi temperature do +37 °C. Pred dnevi pa je bilo ponoči samo 2 °C in nekaterim so pridelki tudi zmrznili.

Pripravljamo se na praznovanje sv. Antona, in ker bo to v nedeljo, bomo po maši vse povabili na kosilo. Danes pa (ko končujem pisanje) praznujemo god blaženih Mihała in Zbigniewa, mučencev iz Pariakota v Peruju, zavetnikov pred terorizmom. Oba blažena sta zavetnika našega samostana.

Verjetno se vidimo jeseni, ko pridem urejat vizo, saj so iz škofije sporočili, da bo treba od julija dalje vizo enkrat na leto obnoviti zunaj države. Tega se zelo veselim, ker vas bom po dveh letih spet lahko videl in obiskal svojo nečakinjo, ki se je rodila v tem času.

Bratje iz Kazahstana

ODMEVI

Spletno predavanje p. dr. Igorja Salmiča

Slovensko zgodovinsko društvo za novejšo in sodobno zgodovino je v sredo, 19. maja 2021, ob 18. uri organiziralo spletno predavanje (po aplikaciji Zoom), ki ga je imel prov. minister p. Igor Salmič.

Predavanje je nosilo naslov Cerkev v Prekmurju v prvih letih po veliki vojni (1918–1924).



Vsebina predavanja: 17. avgusta 1919 je jugoslovanska vojska predala Prekmurje oblasti vlade Kraljevine SHS, a sam postopek dokončne priključitve ozemlja matičnemu narodu, tako v civilnem kot v cerkvenem smislu, s tem še ni bil končan. Še nekaj let je trajalo, da so bile državne meje dokončno določene ter da so se zadeve uredile tudi cerkvenopravno. Prekmursko ozemlje je hkrati prenehalo pripadati škofiji Sombotel in je postalo (čeprav z veliko vmesnimi fazami) sestavni del nove škofije – lavantinske, katere sedež je bil v Mariboru.

Predavanje je skušalo orisati dolgotrajen proces ustanavljanja apostolske administrature za Prekmurje (1918–1923), različne akterje ter vlogo Svetega sedeža.

IN NAJ MOLIJU ZA RAJNE



+ BARIKA JUS,
roj. TOPOLOVEC
(1931–2021)

Če hočemo razumeti življenje Barike Jus, je prav, da vemo za ozadje njenega življenja, od kod prihaja in iz kakšnih okoliščin. Marsikaj ji je bilo položeno v zibelko. Njena starša sta bila globoko verna.

Oče Andrej Topolovec je bil zaveden Slovenec. Po končani prvi svetovni vojni in ujetništvu se je vrnil domov. Živel so samo nekaj sto metrov od hrvaške meje in Andrej si je našel družico kar čez hrib, na Hrvaškem, v Hrvaškem Zagorju. Barika je bila predzadnji otrok v družini. Živel so v skromnih, vendar poštenih razmerah. Skoraj vsi otroci so se podali nazaj v očetnjava, s trebuhom za kruhom v Slovenijo.

Tako je tudi Barika prišla na Ptujsko Goro v Jusovo družino. Zaposlila se je kot kuharica v osnovni šoli v Majšperku. Poleg vseh obveznosti je vedno pomagala v župnišču na Ptujski Gori. Čeprav razmere niso bile lahke, je živela za svojo družino ter pomagala povsod, kjer je le mogla. Ko se je invalidsko upokojila, je čez noč prevzela gospodinjstvo v Kolbejevem domu v Ljubljani, kjer sta bila takrat provincialat in malo semenišče. Kako je vse to zmogla, se lahko samo vprašamo. Po tej službi je večkrat po-

magala v župniji sv. Jurija na Ptuj ali »proštiji«. Ko smo izgubili kuharico v Gradcu, je bila tudi tam pripravljena prevzeti gospodinjstvo. Ko se je dokončno upokojila, sta ji sinova uredila malo hišico, kjer je zadovoljna sprejemala različne goste. Ko ji je zdravje začelo nagajati, ni mogla več živeti sama, zato se je preselila v dom ostarelih na Hrvaško. Vedno se je razveselila vsakega obiska, veliko je molila in spremljala svoje domače. Zlasti je bila vesela pravnukinje Nike, katere fotografija je bila vedno na njeni nočni omarici.

Ob nelahki življenjski poti je dosegla skoraj 90 let. Minoriti ji moramo biti zelo hvaležni za vse, kar je storila za nas in našo provinco. Bog naj ji bo bogat plačnik. Naj mirno počiva na ptujskogorskem pokopališču in pričakuje vstajenja.

p. Jože Lampret

